

ÉLETÜNK

VII. évf. 9. szám

2000. szeptember

Ára: 10 Ft

A RÁKOSSZENTMIHÁLYI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA LAPJA

Felnőtt hittel

szeptember eleje, illetve mostanság már augusztus vége a tanévkezdések ideje. Ezzel kapcsolatban pedig minden vallását gyakorló szülő tudja, hogy lelkiismereti kötelessége gondoskodni gyermekei hitoktatásáról. És ez így van

rendjén, hiszen a gyerekeknek szellemi fejlődésükkel párhuzamosan nemcsak a világi tudományokban, hanem a hit dolgaiban is egyre tájékozottabbaknak kell lenniük. Ez köreinkben magától értetődő.

De minden, hitét és Istennel való kapcsolatát komolyan vevő embernek fel kell tennie a kérdést önmaga számára: Vajon én, a felnőtt, szintén koromnak és képességeimnek megfelelő tudás birtokában vagyok-e a hit dolgaival kapcsolatban? Valóban felnőtt módon, alaposan ismerem-e egyházunk tanítását? És ezen elgondolkodva bizony sokan rájönnek, hogy hitüket és egyházunk tanítását nem ismerik eléggé.

Sok a nem tisztázott, homályos kérdés, sok a bizonytalanság, a találgatás. Ugyan a vasárnapi szentmisék homíliáiból sok mindenre választ lehet kapni az evangélium szövegeinek értelmezésével vagy Jézus személyével összefüggésben, de az a sok minden még nem minden!

Hozzánk, papokhoz egy-egy mise után nem egyszer oda szoktak jönni minden vasárnap hitüket rendszeresen és mélyen élő, imádságos emberek és megköszönnek egy félmondatos magyarázatot.

Aztán kiderül, hogy nem a szentbeszéd legnehezebben érthető részére gondolnak, hanem egészen egyszerű dolgokra, amelyekről sokszor csak azért nem szólunk, mert azok ismerete jó esetben magától értetődő.

Az, hogy ki milyen hitoktatásban részesült gyermek, majd ifjú korában, nagyrészt nem rajta múlott. Van, aki több ideig járt hittanra, van, aki kevesebbig. Van, akinek jól felkészült hitoktatója volt, van, akinek kevésbé. Ezen nem lehet már változtatni. De az már mindenkinek a saját lelkiismereti felelőssége, hogy mit tesz akkor, ha a hitével, a Szentírással, az egyház tanításával kapcsolatban bizonytalanságot vagy hiányosságot tapasztal magában. Mivel hitünk alapvetően meghatározza jelenlétünket ebben a világban, ezért nagyon lényeges, hogy mit és hogyan hiszünk. A felnőtt embernek felnőtt hittel kell rendelkeznie. A felnőtt már nem úgy ismeri a világ dolgait, mint a gyermek, akinek játékos és töredékes elképzelései vannak még a dolgokról. A felnőtt tudatosan él és reálsan gondolkodik. És ha hívő emberről van szó, hozzátehetjük: alaposan ismeri hitét, egyházának tanítását és azok szerint tudatosan él. Ha a hitünkkel kapcsolatban kérdéseink, problémáink vannak, azokat nem szabad a szőnyeg alá söpörnünk, mert a leglényegesebb dolgokról van szó. Hitbeli kérdéseinkkel bátran keressük meg a témában jártasakat: lelkipásztorainkat. Kell, hogy legyen rendszeres lelkiatyánk, lelki vezetőnk, akit időről-időre felkeresünk, akivel mélyen el tudunk beszélgetni. Ismereteink bővítésére kiváló lehetőség a felnőtt katekéziseken való részvétel, ahol van módunk kérdéseinket feltenni. Olvasmányaink között szerepelnie kell a Szentírásnak és a lelki könyveknek is.

Ha ezeket beépítjük életünkbe, akkor ha nem is egy csapásra, de fokozatosan gyarapodni fognak hitbeli ismereteink, ami által közelebb kerülhetünk Istenhez és így boldogabb, teljesebb emberré válhatunk.

Fülöp Dezső plébános

Szakmaiság és lelkiesség

Az idei tanévtől Kerpits Miklós személyében új igazgató áll a Rákosszentmihályi Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola élén. A vele folytatott beszélgetés közreadásával személyének megismertetését szeretnénk szolgálni.

– Hol született, hogyan lettél pedagógus?

– Kiskunfélegyházán születtem, de egy éves korom óta, kis kitérővel, végig Kiskunmajsán éltem. Érettségi után tanítóképző főiskolát végeztem, emellett pedig színházaknál voltam segédszínész. Aztán felvettek a Nemzeti Színház Színészképző Stúdiójába, utána a budapesti Katona József Színházban töltöttem hét – számomra nagyon szép – évet. Kis szerepeket játszottam, de nekem ezek sokat jelentettek. Harminc éves koromban döntöttem úgy, hogy a színészkedést abbahagyom, és teljes egészében csak tanítani fogok. Később még gyógypedagógiai tanárképző főiskolát is végeztem.

Huszonegy éve vagyok a pályán. Szeretem a hivatásomat, a gyerekszeretet hozott erre a pályára. Mióta iskolát vezetek – ennek már tizenkét éve – a fő problémám épp az, hogy kevesebbet tudok a gyerekekkel lenni. De töreksem rá, hogy amikor csak lehet, közöttük legyek.

– Tíz évvel ezelőtt Kiskunmajsán az elsők között jött létre katolikus iskola.

– Rögtön a rendszerváltás után kezdtünk iskolát szervezni, kihasználva a politikai helyzetet. Mivel új törvények nem voltak és az apparátus is bizonytalan volt, ezért mi nem engedélyt kértünk, hanem egyszerűen bejelentettük a plébános atyával a minisztériumnak, hogy Kiskunmajsán katolikus iskola kezdte meg a működését. Ők meg elfogadták... Nehéz feladat volt, mert nem voltak még kitaposott utak a szervezésben. Egy nem iskolának épült szükségépületben kezdtük meg a munkát; sok viszontagság után, három évvel ezelőtt sikerült végre visszakapnunk a teljesen lepusztult és kifosztott volt zárdaépületet. A feladat itt elsősorban az épület felújítása, a tárgyi feltételek megteremtése, majd a megnövekedett iskolához a megfelelő tantestület megszerzése volt.

– Kiskunmajsa 1993-ig – Rákosszentmihályhoz hasonlóan – a váci püspökséghez tartozott, majd pedig a Kalocsa-kecskeméti érsekséghez került. Te 1993-ig a Váci Egyházmegyében,

1993-tól pedig a Kalocsa-kecskeméti Főegyházmegyében az Egyházmegyei Katolikus Iskolai Főhatóság (EKIF) igazgatója is voltál. Milyen feladataid voltak?

– Feladatomból az egyházmegye területén levő katolikus oktatási intézmények szakmai és pénzügyi felügyelete, az iskolaszervezések és igazgatóválasztások segítése, pedagógus-lelki gyakorlatok és továbbképzések szervezése. Önkormányzati iskolák esetében el kellett dönteni, melyik iskolát vegyük át és melyiket nem. Vizsgálni kellett a törvényességi feltételeket. Ilyen és ehhez hasonló feladataim voltak.

– Két egyházmegye EKIF-igazgatójaként sok iskola életébe beleláltál. Milyen tapasztalatokat szereztél katolikus iskoláinkról?

– Egy időben az anyagi probléma tűnt a legnagyobb, de kiderült, hogy ennél jóval nagyobb nehézség a tanári kar felállítása. Az elmúlt negyven év nem adott arra lehetőséget, hogy a pedagógusok felkészülhessenek a katolikus keresztény nevelésre.

Tudomásul kellett venni, hogy a katolikus iskolákat teljes létszámban nehéz ellátni krisztushitben elkötelezett és egyben jól képzett pedagógusokkal. A másik nehézség a szülőknek a katolikus iskolákkal szemben támasztott elvárása volt. Sokszor túlzott igényekkel, szinte csodavárással fordultak a katolikus iskolák felé. Országos jelenség volt, hogy a szülők azt képzelték, a gyerek a katolikus iskolában majd – lehetőleg rövid időn belül – megjavul, illetve „megjavítják”, a családnak pedig nem kell erőfeszítést tennie. Szembe kellett nézni azzal, hogy a katolikus iskola arculatának kialakításához nem elég felvenni egy szentnek a nevét, kevés egy feszületet elhelyezni, vagy a hittant az órarendbe iktatni. Keresni kellett, hogy mitől lesz katolikus egy iskola. Azt gondolom, az iskola elsősorban az ott tanítóktól lesz katolikus. Katolikus pedagógusnak lenni nem kizárólag tudás, hanem keresztény életformát, életvitelt jelent, amit át kell adni a gyerekeknek. És ha ez a folyamat megy, akkor katolikus az iskola. Ha ezt az életmódot, szemléletet nem sikerül átadni, akkor az iskolában minden csak felszín és díszlet.

– Majsán egy kialakult, jól működő iskolát hagyott ott. Ezenkívül irányítója voltál egy egész egyházmegye katolikus oktatási ügyének. Az egyházmegye jövőjét meghatározni kívánó, nemrégiben befejeződött kalocsai egyházmegyei szinódus oktatási koncepcióját is Te dolgoztad ki, és a téma vezetője voltál a zsinaton. Tudom azt, hogy Bábel Balázs

érsek nem szívesen engedett el az egyházmegyéből. Biztos sokakban felmerül a kérdés, miért ez a váltás?

– A kiskunmajsai iskola nagyon kedves számomra, „édes gyermekemnek” tekintem. De mindazt, amit ott csináltam, nem magamnak tettem. Sok vívódás volt bennem, amikor elkezdtek hívogatni Rákosszentmihályra. Ez az egyházközség nem ismeretlen a számomra, sok szál kötött már ide. Amikor én tizenéves fiatalember voltam, Kiskunmajsán volt egy káplán, aki nagyon jó ifjúsági csoportot vezetett. Sokunk későbbi életét meghatározta az ő személye és hittana. Ez az atya, Vitai Attila 1987-ben rákosszentmihályi káplán lett. Én gyakran jöttem ide őt meglátogatni, és már akkor kezdtem megismerkedni szentmihályiakkal. A régi nehéz időkben is tetszett ez az egyházközség, de még inkább tetszett az új időkben, amikor már Dezső atya lett a plébános. Benne is és másokban is nagy tenni akarást láttam egy katolikus iskoláért. Jó volt látni, milyen elszántsággal álltak ki sokan az iskola mellett. A romos, üres épületből újra élettel teli iskolát varázsolt ez az egyházközség. Már az iskola szervezésének időszakában megkeresett Dezső atya és Fejes Feri azzal, hogy vállaljam el az iskola vezetését. Nagyon jólesett az ő ragaszkodásuk, csalogatásuk, de akkor még úgy éreztem, nem hagyhatom ott Majsát. Közben beindult ez az iskola, engem több rendezvényre meghívtak, és közben megszerettem a Nérit. És amikor most határozottan és kedvesen újra hívtak, már igent tudtam mondani a felkérésre, mert úgy éreztem, hogy Majsán szépen kialakultak a dolgok. Az ottani iskolának van megfelelő saját épülete, stabil tantestülete, jövőképe, pedagógiai programja, vannak hagyományai, így ha most eljövök, nem hagyom cserben – gondoltam.

Nem volt könnyű meghozni a döntést, de arra gondoltam, hogy ugyanazt kell tennem, amit eddig – csak egy másik egyházközségben. Bár Bábel érsek atya kérésére konzulensi minőségben továbbra is jelen leszek a kalocsai egyházmegyében, már úgy rendezkedem be, hogy a fő – és teljes embert kívánó – elfoglaltságom Rákosszentmihályon van.

– Milyenek a benyomásaid az iskoláról?

– A Nérinek születésétől kezdve főváros-szerte jó híre van. Most még az évnitő előtt vagyunk, folyik az építkezés, a látvány izesztő. Hárem nap van hátra és a munkálatok még javában folynak. De a tantestület és a szülők is lelkesen dolgoznak, minden akadályt leküzdve. Megpróbálnak a raktárrá átalakult termekből igazi, tanulásra alkalmas helyet varázsolni. A reménytelennek tűnő helyzet még nagyobb tetterőre

sarkallja őket. Erre csak az istenhittel bíró emberek képesek. Hiszem, hogy a tanévnyitóra itt minden rendben lesz. Sok lelkes pedagógust látok. Azt még csak sejteni tudom, hogy ki milyen szakember. Első látásra úgy tűnik, hogy intelligens, jól képzett szakembergárdával, jó lelkű emberekkel rendelkezik a Néri Szent Fülöp iskola.

– Mit tartasz legfontosabb feladatnak?

– Elsődleges rövidtávú feladat az építkezés után a tanítás nyugodt körülményeinek a megteremtése. Utána pedig rögtön a tartalmi munkára kell koncentrálnunk. A hit és a tudomány között szintézist kell teremteni a katolikus iskolában. Hit és tudomány teljesen egyenrangú kell, hogy legyen. Szeretném tovább erősíteni a tanulók fegyelmét, kulturált magatartását.

Nagyon fontosnak tartom a magyarságtudatuk kialakítását. A tanításban pedig a minőségre törekvés a legfontosabb. Egy keresztény pedagógus csak minőségi munkát adhat ki a kezéből. Úgy kell tanítani, hogy az iskola céljainak és a szülők elvárásainak meg tudjuk feleltetni a gyerekeket – mindezt tartósan kiegyensúlyozott nevelő-oktató munkával. Törekedni kell arra, hogy úgy juttassuk tudáshoz a diákokat, hogy közben megmaradjanak boldog, vidám gyerekeknek. A boldog gyerekkort nem szabad elvenni tőlük.

További feladat az iskola tárgyi anyagi feltételeinek javítása. Bár sokat fejlődött az iskola a három év alatt, még sok minden hiányzik. Könyvtárat, előadótermet, szertárat kell kialakítani, az épületet kívülről is tatarozni kell.

Szívügyem a tanárok rendszeres szakmai és lelki továbbképzése. Szeretném elérni, hogy minden kolléga rendszeresen részt vegyen lelki gyakorlatokon. Szakmaiság és lelkeség teljesen

egyenrangú, egyik sem előzheti meg a másikat. Egymás mellé rendelve, egyforma erővel kell jelen lenniük a pedagógus életében. A hit megélése nemcsak a tanárok, hanem a szülők részéről is szükséges. Csak akkor lesznek a gyerekek boldog, felnőtt keresztény emberek, ha mi is éljük az Istenhez tartozás boldogságát és azt át is tudjuk adni.

A szülők felé fontos kiemelni, hogy ne legyen kettős nevelés. Őket arra kérem, hogy sorakozzanak fel az iskola pedagógiai programja mögé. Egy célért fáradozva, közösen próbáljuk meg nevelni a gyerekeket, mert csak így lesz eredménye az iskola munkájának. Az iskola is, a szülői ház is egymaga képtelen kiegyensúlyozott személyiséggé formálni a gyereket, ez csak összehangolt, közös munkával lehetséges.

– Köszönöm a beszélgetést. Kívánom, hogy munkádat kísérje Isten áldása és mindnyájunk támogatása.

Mihályi György

nak idején egy római légionárius szolgálát sem vette igénybe 25 évnél tovább a világhódító Róma. Padova mellett, Legnara, ill. Punto di San Nicola nevű helységeken szállhattunk meg, hála vendéglátóinknak.

Az első éjszakát az alpesi hegyvidékek által használt iskola falai között töltöttük, majd többségünk családokhoz került, ahol volt alkalmunk bepillantani az olaszok mindennapjaiba. Vendéglátóink beavattak bennünket az olasz konyha rejtelmeibe, megmutatták, hogyan szórakoznak a fiatalok Itáliában, és megismertették velünk az olasz vendégszeretetet.

Padovában kétszer is találkoztunk az egyházmegyében vendégeskedő fiatalokkal, bejártuk a várost, megtekintettük a Padovai Egyetemet, ahol már a középkortól megfordultak magyar diákok, például Janus Pannonius is, akit Andrea Mantegna reneszánsz festő megörökített egy freskón az Eremitani templomban, Padovában. A kép Szent Kristóf mártírhálálát ábrázolja. Ismerkedtünk a helybeli fiatalokkal, sor került közös beszélgetésre és focimeccsre is. Augusztus 13-án közös szentmisén vettünk részt, majd másnap indultunk tovább Rómába. Ekkor kezdődött az igazi zárandoklat. A technika öröge ugyanis megtréfálta római vendéglátóinkat, akiknek adatbázisából 1300 magyar fiatal kimaradt. Így sikerült lecsúsznunk a római várostérképről. Egy igen-igen külvárosi iskolába szállásoltak el közel 1000 magyar fiatal. Valaha a latin pásztorok legeltethették arrafelé birkáikat. Első este a hidegzuhanyal és az eldugult illemhelyekkel barátkoztunk. Már a következő napon megállapíthatjuk, hogy a szervezőknek és Rómának túl nagy falat a kétfélmillió fiatal utaztatása, ellátása, elszállásolása.

Megérkezésünk utáni napon a pápa fogadta a fiatalokat a Szent Péter téren. Római tartózkodásunk alatt részt vehettünk miséken, katekizisben, szabadtéri koncerteken, keresztúton. Áthaladtunk a Szent Kapun a Szent Péter-bazilikában és megtekintettük az apostol sírját. Felkerestük a jelesebb templomokat,

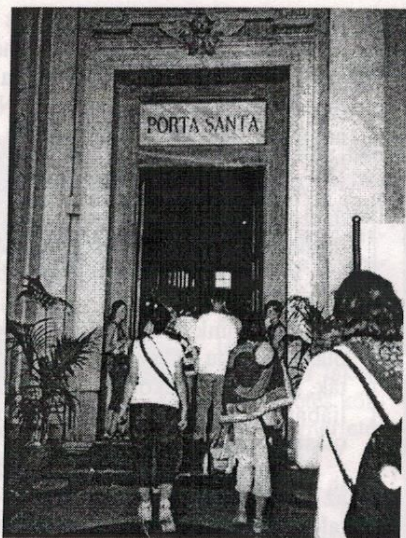
Rómában jártunk...

A kétezredik év nemcsak hazánk, hanem a Katolikus Anyaszentegyház és az egész kereszténység számára is jelentős jubileum. Kétezre éve született Jézus Krisztus, a megtestesült Ige, aki elhozta az emberiségnek az Örömhírt. II. János Pál pápa hívására közel kétfélmillió fiatal sereglett az Örök Városba a világ minden tájáról, hogy együtt ünnepelje a Szentatyával a kereszténység kétezredik „születésnapját”.

Az Ifjúsági Világtalálkozón 500 magyar fiatal vett részt az ország különböző egyházmegyéiből. A szentmihályi kontingens 18 főből állt. A zárandoklat augusztus 9-én a Magyar Szentek templomától indult, miután Spányi Antal püspök atya megáldotta a fiatalokat. Utunk először Padovába vezetett, ahol

a Padovai Egyházmegye vendégszeretetét élvezhettük egy előtalálkozó keretében, amely öt napig tartott. A szentmihályi ifjúság a hetes rajtszámú, 25 esztendő, emeletes neoplan busszal indult útnak, amelyet az anyaföld igen nehezen volt csak hajlandó kiengedni ölelő karjai közül, ugyanis Sármedlák községnél lerobbant „őkegyelme”, ami nem csoda, hiszen an-

tereket, műemlékeket, katakombákat. Az utolsó előtti napon a Szentatya kérésére a fiatalok Róma külvárosában, a szállásunktól nem túl messze, a Tor Vergata nevű füves térségen jöttek össze, ahol este a kétmillió fiatal együtt virrasztott a pápával. A biztonsági őrök és a rendőrök nem kis bosszúságára a pápai autó ide-oda cikázott a szektorok között, így volt alkalmunk közelről látni Őszentségét.

A közös virrasztás nagyon jól sikerült. A Szentatya is láthatóan (hatalmas kivetítőkön keresztül) jól érezte magát, vidám volt, néha elérzékenyült. Elmondta, hogy mennyire várta már az együttléteket és kifejezte, hogy ő és az egész egyház számít a fiatalokra, akik a jövő biztosítékai. Az ifjúság és a pápa

között vidám párbeszéd alakult ki, amely során a „Szeretünk II. János Pál!” felkiáltásra a „II. János Pál is szeret titeket!” választ kaptuk a Szentatyától.

Másnap még egy szentmise erejéig együtt voltunk, majd a pápa távozása után lassan a Tor Vergata is kiürült. Még aznap délután útra keltünk, majd 21-én, hétfőn érkeztünk haza.

A zárandoklatról szóló beszámolómat a Szentatya útmutatásával szeretném zárni: „*Ne féljete az új évezred szentjei lenni! Az Evangélium legyen a legértékesebb kincsetek és a Szentséges Szűzanya adjon erőt és bölcsességet, hogy szólni tudjatok az Istenhez és beszélni tudjatok róla másoknak.*”

Vasváry Viktor

A csoda lehetséges

Katolikus iskolánk tanévkezdő miséjére hívtunk minket templomunk hangja augusztus 27-én, vasárnap 17 órakor. Spányi Antal, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke prédikációjában az idő viszonylagosságát ecsetelte, a gyerekeknek saját diákéveire visszaemlékezve csinált kedvet. A mise után átvonultunk az iskolába, ahol impozáns látványt nyújt az új tornacsarnok és az új épületrész. A megáldás kapcsán a Püspök atya az „építésben ép lélek” latin mondást idézve kívánt értelmes és egészséges használatba vételt. A leköszönő igazgató, Jutka néni elmondta, ki mindenkinek lehetünk hálásak azért, hogy ez a „csoda” létrejöhessen és akiket itt most csak a helyszűke miatt nem említek. Deutsch Tamás ifjúsági- és sportminiszter a négy hónapos elkészülési időt nem tartotta rekordnak, mert eddigi kormányzati idejük alatt 280 sportlétesítményt adtak át. Mindezt szükségesnek mondta, hangsúlyozottan nem a verseny-

sport, hanem közös, családi mozgás miatt. A polgármester, Szabó Lajos Mátyás a kerület örömeinek adott hangot. A miniszter gondolatát folytatva aláhúzta, hogy ez az épület valóban hitből és reményből is épült. Glattfelder Béla államtitkár, parlamenti képviselőnk, mint az ügy megszállottja, beszámolt a technikai nehézségekről. Elnézést kért azoktól, akikhez kilincselni járt, de tudta, jó ügyet szolgál. A leköszönő Jutka néni külön megemlítette a plébánossal, Dezső atyával való jó kapcsolattal, akivel kezdettől fogva megoszthatta örömeit-gondjait. Az új igazgató, Kerpits Miklós szólt arról, hogyan és miként került ide, a jövőre nézve pedig ígéretes programot vázolt fel frappáns rövidséggel, majd megnyitotta az új tanévet. Örömmel hallottuk tőle, hogy a maga részéről Néri Szent Fülöp lelkületével és derűjével óhajtja vezetni az intézményt. A szép estét az iskola himnusza zárta, mely után a hangulatossá tágultbővült ebédlőben agapáztunk. Valamit

megérthettünk ezen a napon itt: vannak ugyan további építési tervek, de sokak igazi együttműködésével egy nagy álom mára már megvalósult. A csoda lehetséges.

Hernád Sándor

Hírek, információk

Szent Mihály-búcsú

Plébániatemplomunk búcsúja október 1-én, vasárnap lesz. Az ünnepi szentmise délelőtt 10 órakor kezdődik, melynek végén a templom körül körmenetet tartunk. A szentmisét a plébániánk közösségéből kikerült újmisé, *Neruda Károly*, a *Kőbányai Szent László Plébánia* káplánja fogja celebrálni. A templomban és környékén egész nap különféle programok várják az érdeklődőket. Az ünnepi misére és a búcsúi programokra mindenkit szeretettel várunk!

- A Csömöri úti *Fájdalmas Szűzanya Kápolna* búcsúja szeptember 17-én, vasárnap lesz. A 8 és a 1/2 10 órai szentmisén a szentbeszédet plébániánk káplánja, *Gyimóthy Gábor* fogja mondani. A kápolna búcsújára mindenkit szeretettel vár Kaposi István templomigazgató.
- A 2000/2001-es tanév iskolai és plébániai hitoktatási rendjéről a templomi hirdetések, illetve az iskolákban kifüggesztett plakátok fognak tájékoztatást adni. Kérjük a testvéreket, hogy lehetőségeikhez mérten segítsék a környezetükben élő gyerekek, fiatalok bekapcsolódását a hitoktatásba!

ÉLETÜNK

A Rákosszentmihályi Szent Mihály Plébánia lapja

Felelős kiadó: Fülöp Dezső plébános

A szerkesztőbizottság tagjai:

Benyó Márta, Hernád Sándor, Takács Zoltán

Tördelő szerkesztő: Sipos Gyula

A szerkesztőség címe:

1161 Bp., Templom tér 3. ☎ 405-58-69